

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

COULEUR FATALE

Tragikomedie in twee bedrijven

door

1880

Dirk Schokkaert

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2011

Nr.2889

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *COULEUR FATALE* op te voeren moet de naam van auteur *DIRK SCHOKKAERT* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2005/0220/028
ISBN 978-90-385-09303

© 2005 Toneelfonds J. Janssens/Dirk Schokkaert
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(3 dames - 2 heren)

NIEKE : vijftiger, vrouw des huize Kerstens. Zachtaardige, goedgehartige dame.

MIEL : vijftiger, man des huize Kerstens. Norse zwartkijker.

SONJA : dertiger, dochterlief. Gaat recht door het leven, zonder om te kijken.

DRE : vijftiger, echtgenoot van dochterlief (niet voor lang). “Bon vivant”.

LINDA : veertiger, buurvrouw. Praatzieke, opgedirkte bemoeial “eerste klas”.

DECOR

Een huiskamer met een gedekte tafel.

VOORWOORD

Ondanks de schrijnende beelden van rassenhaat die we via de media gewild of ongewild te slikken krijgen, blijft onze multiculturele samenleving voor de één best, voor de ander allesbehalve.

Couleur fatale is doorstoken van “zwarte humor”, voor ieder zijn waarheid. Volkstoneel die elke kijker een spiegel voorhoudt waarin men zich helemaal of helemaal niet of toch een beetje herkent.

EERSTE BEDRIJF

EERSTE SCÈNE

(Bij het begin staat er een dia op de scène gericht van kleurrijk Zuid-Afrika, het decor krijgt bij elke scène een wisselende gekleurde achtergrond door de afdeling techniek. Muziek op de achtergrond)

(Nieke komt binnen met nog enkele bestekken, dekt de tafel en vertelt ondertussen. Het licht wordt even op haar alleen gericht)

NIEKE : Mijn meisjesnaam is Nieke Vleugels. Ik ben 59 jaar en ik woon in de Petunialaan in Peulis. Mijn man, Miel Kerstens, is even oud en werkt op een bedrijf dat gespecialiseerd is in bevestigingstechnieken, al zouden ze bij onze Miel d’er best ook eens een paar schroeven bijdraaien. Ik bedoel... dat hij zo labiel is en heu... opvliegend. Alhoewel het een beetje beter sinds dat ons Sonja... Ah ja, we hebben één dochter, ze heeft een beetje ongeluk gehad met de mannen, hoe zegt ge dat? Onze Miel heeft daar heel lelijke woorden voor. Ik was dus gebleven bij onze Miel, die een beetje kalmer geworden was door de nieuwste aanwinst van ons Sonja, den Dré. Voor mij is dat een brave mens, wel héél wat ouder dan ons Sonja maar op liefde staat geen leeftijd, hé! Onze Miel heeft er dikwijls mee gelachen, met ons Sonja haar “grootvader”, tot hij vernomen heeft dat ze samen een hobby deelden: samen konden ze opgaan in het kweken van vogeltjes. Vandaag is ’t zondag en komt ons Sonja met haar Dré eten, want buiten een stukje vlees in zijn bed, heeft den Dré als veterinair nog liever een stukje vlees op zijn bord... Enfin, het zag er allemaal min of meer rooskleurig uit, allé... dat dacht ik toch... tot vandaag...

(Licht aan op de hele scène. Sonja komt op met een kom soep en dient op)

Awel, waar blijven ze nu? Soms denk ik dat die vogels die mannen kunnen hypnotiseren. *(lacht)*

SONJA : *(is duidelijk afwezig)* Zei jij iets, ma?

NIEKE : Zeg eens, den Dré is met u ook al bezig zeker? Ge staat precies ook onder hypnose! *(lacht)*

SONJA : Ach nee, ik ben er niet echt bij, make.

NIEKE : Nee, dat is duidelijk. Is er iets?

SONJA : Bah... hoe moet ik het zeggen...?

(Miel en Dré komen binnen vanuit de tuin. Ze zijn in volle gesprek. Nieke en Sonja hebben inmiddels al plaatsgenomen aan tafel)

NIEKE : En wat denkt ge van dat koppel?

SONJA : Tja, 't is moeilijk te zeggen, Miel. Die beestjes kweken niet op commando, dat doen wij ook niet, hé Miel!

MIEL : Dat is potverdomme nog een geluk zeker. Maken is iets, maar grootbrengen...! Tegenwoordig zijn er meer kinderen met kinderen en voor een scheet gaan ze uit elkaar!

DRE : Tja, het leven wordt er ook niet gemakkelijker op, zeker.

NIEKE : Dat is héél juist, Dré. Ik zou graag hebben dat ge nu mee aan tafel gaat. Soep moet warm gegeten worden!

(Miel en Dré schuiven mee aan en ze beginnen samen te eten, slurpen en smakken tot vervelens toe)

MIEL : Ge proeft dat er géén boulie in de soep heeft gelegen, die blokjes smaken er nogal hard door. 't Is precies een beetje luie-wijven-soep! *(trekt grimas)*

NIEKE : Zeg eens, schone meneer, daar ben ik speciaal vroeger voor opgestaan, voor deze soep! Mét verse groenten en een boulie! Kom gij, hé kameraad!

MIEL : *(lepelt voort)*: Dat is héél straf, maar ik proef het niet. Wat vindt gij, Dré? Gij als kenner van jong vlees...! *(lacht)*

SONJA : Zeg eens, pa, ge gaat niet beginnen, hé!

MIEL : We mogen toch eens lachen, hé!

NIEKE : Ge moet dat leeftijdsverschil niet altijd oprakelen, ge weet dat ge ons Sonja er zeer mee trapt!

MIEL : Zeer trappen!! Daar, ze moet weer overdrijven!

DRE : Het is goed, Miel. Men wordt daar hard in. Alhoewel...

NIEKE : Nog iemand een schepje bij?

DRE : Voor mij niet, merci. Als ik te veel soep eet, kan er niks anders meer bij.

MIEL : Ha, gij denkt dat ge nog iets krijgt! (*spotlachje*)

SONJA : Va, alstublieft!

MIEL : 't Is goed, wat staat er nog meer op het menu?

NIEKE : Cornedbeef uit doosjes, met witte bonen uit een pot!

MIEL : Héhéhé...

NIEKE : Een malse rosbief met kroketten, als dat voor meneer goed is.

DRE : Dat klinkt alleszins heel lekker: in rosbief, daar kan ik mij ziek in eten.

MIEL : Ja, ons Sonja doet aan de kook niet veel dood, zeker?

SONJA : Ik doe mijn best.

MIEL : De liefde van de man gaat door de maag, hé mannekes!

NIEKE : Dat zou goed kunnen zijn, daarom voel ik daar zo weinig van.

MIEL : Hebt gij te klagen? Ik werk toch ook voor die rosbief!

NIEKE : Ah ja, en ik doe niks. Dat eten maakt zichzelf klaar en dat kot hier, dat kuist zichzelf. Over de rest zullen we dan nog maar zwijgen!

SONJA : Kan hier nu nooit eens normaal gebabbeld worden? Op een menselijke manier?

MIEL : Ha neen, ge zit met een veterinaire aan tafel! (*lacht*)

NIEKE : Als er niemand nog soep wil, dan mag dat hier weg zeker?

MIEL : Zeg eens, hier staan geen wijnglazen op tafel!

NIEKE : Ge weet ze toch staan, er staat een fles in de ijskast. (*af naar keuken*)

DRE : Och, maar dat is niet direct nodig hoor, een pintje bier...

MIEL : (*staat recht*) Bier?! Toch niet op een zondag zeker, en daarbij, we gaan klinken op dat koppel dwergparkieten dat bij u verblijft, ik denk dat het gaat lukken! (*af naar keuken*)

SONJA : Dré, ik voel me hier helemaal niet gemakkelijk bij. Zouden we het vandaag wel zeggen?

DRE : We kunnen het toch niet blijven uitstellen. Voor ons is het een uitgemaakte zaak.

SONJA : Ik krijg geen hap meer door mijn keel

DRE : Het zal misschien allemaal nog wel meevallen.

SONJA : Meevallen?! Dat gelooft ge zelf toch niet! Gij vergeet zeker hoeveel dat feest gekost heeft!

DRE : Ooh, gaat het daar over?

SONJA : Niet alleen dat hé, Dré, 't is maar...

DRE : Maar wat?

SONJA : Awel ja, onze va heeft nu eindelijk iemand gevonden met een gemeenschappelijke interesse.

DRE : Ach zo en daarmee moeten wij onze gevoelens maar wegcijferen.

SONJA : Maar neen, ik bedoel maar dat...

DRE : Dat wat?

SONJA : (*zucht*) Het ook niet gemakkelijk zal zijn om dat aan hun verstand te brengen. Vooral aan onze pa zijn verstand! (*zucht*) Och mensen toch!

DRE : Wilt ge nu zeggen dat ge nog eens wilt proberen?!

SONJA : Bah nee, het gaat niet hé, Dré. Dat is heel duidelijk!

DRE : Tja, ik vind dan toch dat we het vandaag moeten zeggen.

SONJA : Ik ga het niet kunnen!

DRE : Waar een wil is, is een weg.

(*Miel komt op met wijnfles*)

MIEL : Ja zeker, jongen, héél juist. Hier zie! Een goed glaasje wijn zal daar bij helpen. (*schonkt wijn in wijnglazen.*)

(*Nieke komt op uit keuken*)

NIEKE : Ge zult nog even moeten wachten. De rosbief ziet er nog te rood uit. (*zet zich neer*)

MIEL : (*wil toasten*) Op de kweek!

ALLEN: Op de kweek??!!

SONJA : En heu... weet ge al iets over de nieuwe overburen?

MIEL : Neen, dat weten we nu niet, zie. En ik moet het ook niet weten Nieke. We hebben er nooit last van gehad, dus nu ook niet.

DRE : Volgens dat ik gehoord heb, zijn er kandidaten. Voor zo'n huis zijn er wel meer gegadigden. Het zouden er naar 't schijnt wel kunnen zijn uit de vreemde.

MIEL : 't Is niet waar hé! Overal maar niet bij ons hé! Daar zijn wij hier niet klaar voor!

NIEKE : Is dat nu zo erg? Als het maar brave mensen zijn.

MIEL : Brave mensen? Gij kunt toch naïef zijn, hé kind!

SONJA : Zouden we niet beter wachten tot ze er zijn voor we een oordeel vellen?

MIEL : Daar zie, Soeur Sourire , zij zal het eens zeggen.

NIEKE : We maken ons veel te druk om alles. Vooral gij, hé Miel.

MIEL : Ha, vooral ik! Gij doet precies of ik zo'n moeilijke mens ben.

NIEKE : Ach nee, gij zijt nen hele gemakkelijke! *(stilte)*

SONJA : Ma en pa, euh... den Dré moet iets zeggen!

MIEL : Ge zijt toch niet zo, hé!

NIEKE : En dan? Ik vind dat...

DRE : Neen Nieke, het zit namelijk zo dat Sonja en ik...heu... *(drinkt glas in één teug leeg)*

MIEL : Awel?

DRE : Wel ja...

NIEKE : Spuw het eruit! Ik kan er tegen!

DRE : Wel, het zit zo:...

SONJA : We willen uit elkaar gaan! Voilà, dat is het!

MIEL : *(heeft net van zijn wijn gedronken en spuwt het uit)* Zeg dat het niet waar is hé, neen hé!

NIEKE : Sonja... Dré... ge weet niet wat ge zegt!

SONJA : Jawel make, den Dré en ik zijn héél zeker. Het gaat niet meer.

MIEL : Hoe... het gaat niet meer? En dat is onze fout of wat? Ik heb het verdomme zo dikwijls gezegd, maar ja, ons va deed moeilijk, hé!

NIEKE : Het gaat overal wel eens wat minder, hé mannekes. Het is stil waar het nooit waait!

MIEL : Potverdomme toch, hé! (*tegen Nieke*) Een nieuwe auto met een oude chauffeur, dat gaat niet samen. Hoe dikwijls heb ik dat al niet gezegd?

NIEKE : (*steekt haar neus in de lucht*) Mijn rosbief brandt aan! (*loopt af*)

MIEL : Waar gij nu nog aan denkt! Heel dat gevoel hier is aangebrand!

(*Black out. Muziek tijdens wissel.*)

TWEEDE SCÈNE

(*Nieke is aan haar strijkwerk bezig. Sonja roept achteraan om daarna de huiskamer binnen te stappen*)

SONJA : Ik ben het!

NIEKE : Ha, hier zie! (*kust haar dochter*)

SONJA : Dag make, aan 't strijken?

NIEKE : (*zucht*) Ja, veel anders kunt ge daar niet mee doen, hé kindje. (*stille*)
En... hoe is 't nu? Mist ge Dré niet? Ik bedoel...

SONJA : Ma, ge weet dat die beslissing heel goed overwogen is, hé. Het heeft mij ook pijn gedaan en nog, maar ik kon daar niet meer mee leven.

NIEKE : (*zucht*) In een huwelijk is het altijd wel iets, hoor meiske.

SONJA : Hij kon de laatste tijd niet meer normaal doen. Het ging op en af: soms was hij helemaal zijn eigen niet meer. Volgens mij komt dat door zijn haar te verven. Hij herkent zichzelf niet meer, Dré die heeft een gespleten persoonlijkheid. Sinds dan is het begonnen.

NIEKE : Allé toe, ge hebt hem toch zo leren kennen, ge wist toch dat hij zoiets ging laten doen. Ge stond er zelf nog achter!

SONJA : Make! Aan 't deksel herkent ge de pot niet, hé!

NIEKE : (*lacht*) Nogal een geluk dat er geen kinderen zijn, ik ben blij dat ge daar niet voor gekozen hebt.

SONJA : Gekozen?! Eigenlijk is dat gewoon toeval, zulle ma, hij zal 't juiste zaad niet gehad hebben, zeker.

NIEKE : (*geschokt*) Sonja!!

SONJA : Ja, zeg ma, in deze tijd kunt ge daar toch vrij over klappen, zeker. Enfin, het zal zijn leeftijd geweest zijn zeker.

NIEKE : Vandaag de dag is het allemaal een beetje té vrij: als ge met uw gat niet bloot loopt, wordt ge aanzien als een non! En met die 1001 standjes houdt ge geen huwelijk recht, zulle.

SONJA : Nee, maar wel iets anders, hé make.

NIEKE : (*lacht*) 't Is al goed, allé, geef ons een elixirke, ge weet de fles staan!

SONJA : (*neemt twee borreltjes*) Hoe is 't nu met onze va? Make, is 't al wat beter?

NIEKE : (*zet zich aan tafel*) Dat kunt ge al denken zeker? Ge weet dat “uwen” Dré bij onze va niks verkeerd kon doen. Hij wil het nog altijd niet aannemen dat ge bij hem weg zijt. Ik heb nochtans zelf ook gedacht dat ge een goed koppel waart.

SONJA : Ja, dat dacht ik in de kerk ook, maar ik was nog niet buiten of hij trapte al op mijn kleed.

NIEKE : Wat dat allemaal in deze tijd is, dat weet ik niet, zulle. Zie maar dat ge nu uit uw doppen kijkt, zo als vrouw alleen. (*stilte*) Ge komt toch een beetje toe, hoop ik?

SONJA : Juist, hé ma. Hetgeen den Dré mij betaalt, hé.

NIEKE : Ik zou maar vlug iets zoeken, zulle meisje, zodat ge niet meer van Dré afhankelijk bent.

SONJA : Allé ma, er zijn vrouwen die uit de hand van hun ex-man blijven leven.

NIEKE : Hij kan u niet blijven onderhouden, hé Sonja, dat past niet.

SONJA : Een maand meer of minder zal het nu niet doen, zeker! Ik zal wel iets vinden, maar 't moet een beetje passen, hé.

NIEKE : (*zucht*) Als onze va iets vraagt, dan zegt ge maar dat ge zo goed als iets gevonden hebt. Hij kan niet tegen dat geprofitteer, ge kent hem!

SONJA : Och God, heeft hij schrik dat ik den Dré ga ruïneren? Daar draait die zijn hand niet voor om, zulle ma.

NIEKE : 't Is maar dat ge het weet.

SONJA : Hoe zit het nu met die situatie met die nieuwe burenen? (*gaat naar venster*)

NIEKE : Och, kind, zwijg. Er mag geen mus scheef zitten of hij zit met zijn verrekijker voor 't venster. Hij had die zagezegd gekocht om vogels te bestuderen. Vergeet

het! 't Is om die mensen te bespioneren. Het is een regelrechte aanval op hun privacy! Ze zijn nochtans heel vriendelijk.

SONJA : Ha waarom niet, hé ma?

NIEKE : Ha ja! Maak het uw vader eens wijs! Voor hem is het uitschot, een soort van katten. Dat zijn zijn woorden hé. Hij zal gaan komen. *(kijkt naar haar horloge)*

SONJA : Dan zal ik maar gaan zien, zeker. *(wil zich vlug uit de voeten maken)*

NIEKE : Neen, ge moet niet gaan lopen! Dat is voor niks goed. Ge stapelt dat allemaal maar op. Och kindje, dat zal immers wel koelen, ge kent hem toch. 't Was voor hem plezant om iemand in de familie te hebben met dezelfde hobby. Dat is voor hem een zware tegenslag geweest, het klikte nu eenmaal met den Dré. En ge weet dat dat niet evident is, hé meisje: onze va en vrienden?!

SONJA : Vrienden? Met Dré zijn vogels zeker. Ge weet toch nog dat hij in het begin niets anders deed dan mij uitlachen omdat ik met mijn grootvader ging trouwen en si en la!

NIEKE : *(lacht)* Hij was nu wel wat ouder, hé Sonja.

SONJA : Och, daar wordt tegenwoordig toch niet meer naar gekeken!

NIEKE : Ik begreep in de tijd ook niet wat ge er in zag, zulle meiske. Maar ja, dat is het leven: ieder zijn gedacht!

SONJA : *(staat recht en gaat Nieke knuffelen)* Gij zijt een goeike, jong!

MIEL : *(komt binnen, smijdt zijn boekentas in de hoek en bekijkt hen)* Ha, daar zie: de madammeks-toertjes! Zijt gijllie een slowke aan 't dansen om het goed te maken?

SONJA : Dag va.

MIEL : Dag Sonja. *(kijkt rond)* Waar is die gazet?

NIEKE : Ge moet niks zeggen, zeker?

MIEL : Ik zeg het toch: waar is die gazet?

NIEKE : Doet uw ogen open! Op zijn plaats!

MIEL : Verdomme zeg, dan heeft een mens en hele dag zijn molentjes afgedraaid in die strontfabriek en dan beginnen ze thuis ook al de ezel uit te hangen!

NIEKE : Och, en ik heb hier zitten nixen, zeker? Dat gaat hier allemaal niet vanzelf, zulle meneer!

MIEL : *(heeft geen interesse)* Ha, hier is de gazet, zie. *(zet zich neer in de zetel)* Ge moet er hier iets voor doen, zulle. *(legt zijn voeten op de salontafel)*

SONJA : Zeg eens make, is mijn strijk bijna klaar?

NIEKE : Ge zult moeten wachten, meisje. De rest zit nog in de wasmachine. Eigenlijk hebt gij het wel goed voor, hé kind!

SONJA : Ja make, ik weet het. Het is toch maar tijdelijk hé, ge weet dat zo'n studiotje niet groot is, ik zou niet weten waar ik een wasmachine moet zetten, laat staan dan nog een droogkast en een strijkplank. Dat gaat nu niet, zulle ma.

NIEKE : Ge kunt toch drogen op dat terraske.

SONJA : Allé ma, dat is juist goed om ne vuilbak te zetten. Als 't goed weer is, moet ik op de vuilbak gaan zitten om een beetje lucht te hebben.

MIEL : *(terwijl hij de krant verder leest)* Allé, daar zit ge op uw plaats! Op de vuilbak!

NIEKE : Miel!!

MIEL : We mogen toch eens lachen hé, en daarbij, ge hebt het allemaal aan uw eigen te danken.

SONJA : Blijft gij nu partij kiezen voor den Dré?

MIEL Ge moest hem per se hebben hé, en dan moest ge er persé van weg, zo ineens! Ge had alles: een luxueus huis, een wasmachine én een droogkast en heel de rimram!!

NIEKE : Miel, ze moest er toch niet bij wegwijnen! Ze had toch ook recht op wat leven! Hij keek niet naar haar om!!

MIEL : "Recht op wat leven!" Gij doet nu precies of ze werd daar elke dag op de pijnbank gelegd en gemarteld!

SONJA : Psychisch hé ! Pa, hij verstikte mij !

MIEL : Dat had ik in zijn plaats ook gedaan, u verstikken! Ge hebt er godverdomme nogal een zaak van gemaakt. Die mens zijn commerce was bijna naar de knoppen !

SONJA : Naar de knoppen?

MIEL : Ja, met uw vuile tong. Gelukkig heeft hij die niet op de pijnbank gelegd, anders was 't helemaal niet te overzien.

SONJA : Ik snap het niet, zulle!

MIEL : Ha neen? Hebt gij dan niet gaan rondstrooien dat hij soms gynaecoloogje ging spelen bij de vrouwen in 't dorp?

NIEKE : Miel, alstublieft?!

SONJA : Wie zegt dat? (*boos*)

MIEL : Wie zegt dat?! Héél 't dorp weet het!

SONJA : Ge denkt toch niet dat ik zoiets rondgestrooid heb!

MIEL : Dat zou toch kunnen hé! Of niet soms? Allé, stel u voor. En daarbij, hier in 't dorp loopt ge niet in een zak, hé zeg. En wanneer zou die mens dat moeten gedaan hebben? Neenee, het enige gat waar den Dré veel in gezeten heeft, dat is in dat van een koe of een paard. Dat is nu niet echt appetijtelijk maar 't is zijn beroep.

SONJA : Dré die doet wel handschoenen aan, zulle pa!

MIEL : Ik weet het, een gynaecoloog ook hé! Enfin, ik geloof er niets van, of die roddel nu van u komt of niet!

SONJA : Maar va, daarom ben ik toch niet van den Dré weggegaan! Ons huwelijk was uitgeblust, dat is alles. Ik ga Dré toch niet afbreken met zo'n leugens. Het vuur was er gewoon uit!

MIEL : Dan hadt ge dat vuur maar opnieuw moeten aanblazen. Iedereen moet dat al eens doen, zie maar eens naar ons moeder en naar mij!

SONJA : Zo vurig ziet het er nu bij jullie toch ook niet uit, hé!

MIEL : Ge moet leren om u erin te schikken, 't is immers altijd iets.

SONJA : Allé ma, zegt nu ook eens iets!

NIEKE : Ik was aan het denken, meisje. Ge hebt eigenlijk gelijk, zoveel vreugde is hier de laatste tijd ook niet meer te rapen, hé.

MIEL : Wat is er? Krijgt gij het ook al? Anders moet ge het maar zeggen, er is misschien nog een studio te huur boven of onder die van ons Sonja!

NIEKE : Ge moet u niet zo opwinden. 't Is maar een vaststelling.

MIEL : Een "vaststelling"? Hebt gij klagen misschien?

NIEKE : Gij "misschien"?

MIEL : (*staat recht, kijkt uit het venster, gaat vlug zijn verrekijker nemen*) Ik heb toch niets gezegd hé. Zeg eens, die gaan daar toch geen sekse van maken hé! Nu stopt er weer een auto met kokosnoten.

NIEKE : Miel, alstublieft! Dat zijn gewoon Afrikanen.

MIEL : 't Zal toch niet waar zijn zeker! Dat is daar toch geen asielcentrum hé, ze sleuren daar weer 't één en 't ander naar binnen. Dat zullen bananen zijn, ze zullen gaan eten. (*kijkt opzij*) Wat gaan wij eten?

NIEKE : Bananen!

SONJA : (*lacht*) Daar zoudt gij goed mee staan, zie, met een banaan.

MIEL : Ge moet niet te vrank worden, hé kindje, ik ben dat malheurke met den Dré nog altijd niet vergeten en heu... ik vraag mij af wanneer ik mijn twee dwergparkieten ga terugkrijgen. Ik zie den Dré met geen ogen meer, dat heb ik er mee!

NIEKE : Gij hadt ze niet moeten meegeven, hé!

MIEL : Dat was toch maar voorlopig, hij wou er mee kweken.

NIEKE : Ge kunt die vogels toch terug gaan halen?

MIEL : Gaan halen? Goed gij, na al wat ons Sonja hem aangedaan heeft! Ziet dat hij zijn handschoenen aantrekt!

SONJA : Zeg eens va, dat kan toch gebeuren, dat een koppel uiteen gaat. Ge hoort er elke week van.

MIEL : Bah ja, da's zeker! Een feest van vijfduizend euro en kleed van duizend euro, dat kan zeker . Maar na één jaar bij de stomste eerst!

NIEKE : Miel, moet dat nu echt?

SONJA : Weet ge wat, als ge wilt zal ik die vogels wel gaan terughalen.

NIEKE : Zoudt ge dat wel doen?

SONJA : En waarom niet? Ik mag toch terughalen waar we recht op hebben.

MIEL : (*spotlacht*) Ja, dat is dan ook het enige, twee vogeltjes, ge zijt er goed uitgekomen, moet ik zeggen.

SONJA : Ik heb er ook nooit iets in gestoken, hé va.

MIEL : Neen, dat zal hij wel gedaan hebben.

NIEKE : Miel!!

MIEL : Ik wil zeggen dat hij misschien wel beter wist.

NIEKE : Jaja!

SONJA : Wat is het, moet ik er eens binnen wippen?

MIEL : Gij?! Blijft gij daar maar buiten, van vogelen kunt gij iets weten, maar van vogels? Blijft gij daar maar schoon weg.

NIEKE : Miel alstublieft, let op uw woorden!

MIEL : 't Is niets mannekes, 't is graag gedaan! (*licht weg – einde tweede scène*)

DERDE SCÈNE

(*De tafel staat gedekt, Miel komt weer thuis van zijn werk, gooit zijn tas tegen de grond en roept in het deurgat van de keuken*)

MIEL : Ik ben thuis hé. (*neemt verrekijker van de kast en kijkt door het raam naar de overburen*) Zie dat nu toch aan, zie dat nu toch aan...

(*Nieke komt via de keuken op*)

NIEKE : Awel, zijt ge nu al thuis?

MIEL : (*nors*) Ja, ik ben al thuis, dat ziet ge toch, ik ben met de Jean met de auto meegekomen. Dat gaat vlugger!

NIEKE : Dat hebt gij nog nooit gedaan.

MIEL : Neen, dat is juist, maar ik wou eens niets over ons Sonja horen.

NIEKE : Klappen ze dan over haar?

MIEL : Dat zal nog niet zijn zeker. Op die bus wordt er over niets anders gesproken, ze klappen goed luid zodat ik alles kan horen. Plezant zulle! Volgens die paljassen kon die Dré ons Sonja niet volgen!

NIEKE : Niet volgen?!

MIEL : Ja, niet volgen, verstaat ge dat niet?

NIEKE : Neen, niet echt, neen.

MIEL : Allé, hij reed geregeld plat... ja zeg!

NIEKE : Dat is om hun eigen deugnieterij te vergeten zeker, dat ze over een ander moeten klappen. Zoudt ge die verrekijker niet wegleggen?

MIEL : Waarom? Dat dient toch om door te kijken?

NIEKE : Niet om naar datgene te kijken wat gij altijd doet.

MIEL : De Jean zegt dat er bij hen in 't straat ook zijn komen wonen.

NIEKE : Wie ook?

MIEL : Vreemden!

NIEKE : Negers?

MIEL : Ja zeg, dat weet ik niet zulle, ook van die bruine mannen zeker. 't Zijn er alleszins geen van hier. Dat begint echt een pest te worden, al dat zwart of bruin of geel, wordt de "Couleur Fatale".

NIEKE : "Couleur Fatale"? Waar haalt ge dat nu weer ?

MIEL : Dat heeft de Jean me zo gezegd.

NIEKE : Die Jean hé, die moet niet zo hoog van zijn toren blazen. Of zijt ge al vergeten hoeveel zijn familie uit de mensen hun zakken heeft gehaald door te liegen en te bedriegen in de tijd toen de televisie opkwam. Ze maakten de mensen wijs dat ge u aan die lampen nog kon verwarmen ook. Schoon familie was dat. En die gaan nu die sukkelaars eens met de vinger wijzen!

MIEL : Dat was de Jean zelf niet, hé.

NIEKE : 't Is daarom dat hij daarna in de fabriek is gaan werken, zeker. Neenee, Mieleke, als dat daar allemaal eerlijk was gegaan, dan had Jeanke die winkel kunnen voortdoen, maar de mensen hadden geen vertrouwen meer in zijn winkel en zijn familie.

MIEL : In elk geval, ze zijn er en ge kunt er niet meer naast kijken. 't Ziet er zwart van 't volk.

NIEKE : Toch niet in de Jean zijn straat zeker, dat is een villawijk.

MIEL : En dan? Gij denkt toch niet dat die zoiets komen vragen zeker, goed gij! Als een huis leeg staat, dan leggen ze daar van hogerhand beslag op en dan steken ze daar wat kokosnoten in. (*stiller*) Allé, als ze zeker zijn dat niemand van hun in die wijk woont.

NIEKE : Dat zijn geen kokosnoten, Miel, dat zijn mensen, mensen zoals gij en ik.

MIEL : Zwijg stil, zulle. Ik bedoel dat het vreemden zijn hé zeg, dat is eender welke kleur dat ze hebben!

NIEKE : Ik denk dat jullie dat veel te hard opblazen.

MIEL : Ik ben eens benieuwd op ge dat gaat blijven zeggen als ze bij u wat plaats gaan opeisen.

NIEKE : Als ze echt in nood zijn, waarom dan niet?

MIEL : *(legt verrekijker verbaasd neer)* Gij meent dat toch niet?

NIEKE : Ja, ik meen dat.

MIEL : Bel maar naar die veterinaire, allé, die ex van ons Sonja. Volgens mij hebt gij de dulle koeienziekte. *(gaat aan tafel zitten)* Vooruit, laat ons eten, ik heb honger en volgens mij weet gij er ook van.

NIEKE : *(gaat af naar keuken en komt terug met een grote stoofpot)* Hier zie, uw lievelingskost: hutsepot.

MIEL : *(wrijft zich in de handen)* Allé, dat is dan toch nog iets dat meevalt vandaag.

NIEKE : Oeioei, gij ziet weer alles zo zwart.

MIEL : *(spotlacht)* Dat is niet moeilijk. Als ik mijn neus buitensteek, dan zie ik niets anders en als ik opzij kijk, dan zie ik die strontmadam van hiernaast. Die loopt meer naast haar schoenen dan erin en dan zou ik het niet zwart mogen inzien?

NIEKE : Die heeft tenminste nog deftige schoenen om naast te lopen. Pas op, het is nog heet.

MIEL : Deftige schoenen, wat wilt ge daar mee zeggen? Komt gij iets te kort misschien?

NIEKE : Och, 't is al goed.

MIEL : Neen, het is niet goed, dat is al de tweede keer dat ge dat doorsteekt. Wat bedoelt ge?

NIEKE : Och zeg, weet ge dat dan niet? Het enige waar gij u zorgen over maakt, dat is over uw vogels en over ons Sonja die alleen een beetje tegenslag heeft.

MIEL : Tegenslag, amai mijn botten. *(schept een portie op zijn bord)*

NIEKE : Zo erg is dat toch allemaal niet. Probeer er eens over te praten, gij moet altijd maar uitvlagen!

MIEL : *(wil reageren, steekt hap in zijn mond en blijft er bijna in)* Verdomme, dat is heet, gij wilt mij kapot zeker? Heel mijn binnenwerk is verbrand!

NIEKE : *(spotlacht)* Dat kan eens geen kwaad zeker.

MIEL : *(drinkt zijn glas helemaal leeg)* 't Wordt tijd dat ge eens met die sleuren leert werken.